

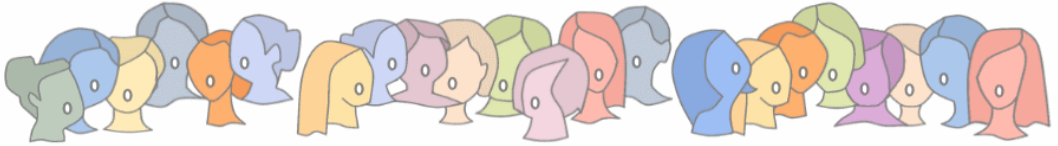
Zaterdag 12 mei 2007

**Categorale finale “vrouwenkoor klassiek”
van het Nederlands Koren Festival
in Etten (Gelderland)**

Vanaf het moment dat we het Limburgs Koren Festival op 9 oktober 2006 in Weert hadden gewonnen, hadden we ons voorgenomen flink te gaan werken aan het programma voor de categorale finale in Etten.

Het programma dat we hebben gezongen is:

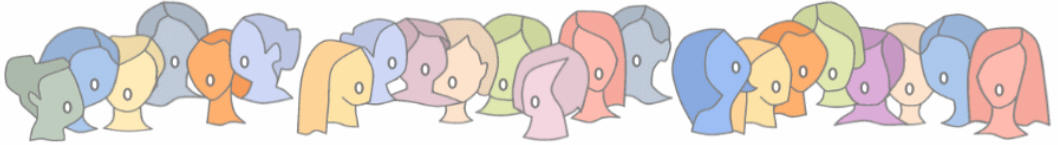
- <i>O Frondens Virga</i>	Drew Collins
- <i>Ascendit Deus in Jubilatione</i>	Jacobus Gallus
- <i>Nada te turbe</i>	Joan Szymko
- <i>Les Angélus</i>	Claude Debussy
- <i>Puusepän Poika</i>	Einojuhani Rautavaara
- <i>Ave Maria</i>	David MacIntyre
- <i>Heaven bound train</i>	Stephen Hatfield

De laatste paar weken hebben we vooral gewerkt aan uitstraling en de opstelling. Gezien de diversiteit aan repertoire dat we hebben gebracht, vroeg ieder stuk om een andere uitstraling en houding. Hierdoor werden de repetities de laatste tijd wat chaotisch en rommelig en kwam het concours eigenlijk precies op het juiste moment. We waren er helemaal klaar voor.

Tijdens de busreis kon je af en toe een speld horen vallen. Er werd natuurlijk wel gepraat maar iedereen bereidde zich toch al mentaal voor. Na het inzingen hadden we om 18.00 uur tijd om de inwendige mens te sterken, even tot rust te komen en om 19.00 uur was het zover.

Nadat in de ochtend twee koren zich via de voorrondes nog hadden geplaatst voor de categorale finale, moesten wij het opnemen tegen vijf andere vrouwenkoren. Nadat alle zes de koren hun beste beentje hadden voorgezet ging de jury in beraad. Dit waren zeer spannende minuten.

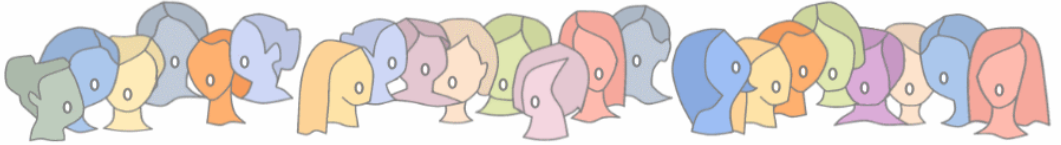
Gedurende deze spannende tijd hadden sommige van ons leuke gesprekken gevoerd met dames van andere vrouwenkoren. Ondanks dat we eigenlijk concurrenten van elkaar waren, voelde dit helemaal niet zo. We deelden allemaal een en dezelfde passie; mooie muziek maken. Na onze overwinning werden we uitbundig gefeliciteerd door onze aanhang (familie, vrienden en begunstigers) maar ook heel hartelijk door dirigenten en leden van andere vrouwenkoren.

Tijdens de terugreis heeft het bestuur nog getrakteerd op een glaasje bubbels wat de stemming nog vrolijker maakte dan die al was. De volgende repetitie hebben we nog nagenoten onder het genot van een hapje en een drankje en werden we allemaal verrast met enkele presentjes.

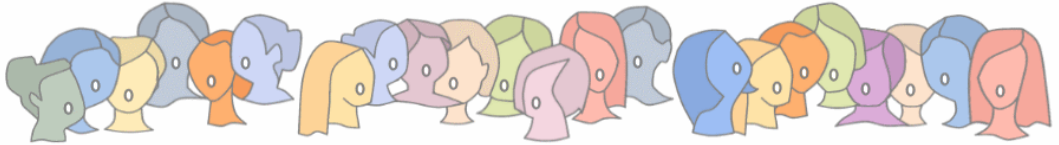
Nu breekt echter de tijd weer aan om verder te gaan met andere projecten (zie agenda). De komende tijd gaan we aan de slag met heel ander repertoire. De tijd zal wel weer voorbij

V O C A A L   E N S E M B L E   K E R K R A D E

vliegen en voor we het weten bereiden we ons voor op het Laureatenconcert van 26 januari 2008.

Zaterdag 12 mei 2007

**Categorale finale “vrouwenkoor klassiek”
van het Nederlands Koren Festival
in Etten (Gelderland)**

Verslag van Louise Deal, dirigent

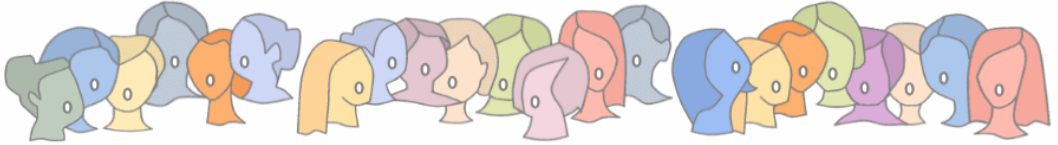
Toen het bestuur van het VEK met het idee kwam om deel te nemen aan het Nederlands Korenfestival, had ik gemengde gevoelens. Tijdens het vorige festival won een vrouwenensemble. Stonden de mensen van de organisatie te wachten op nog zo'n koor? Maar in principe wil ik als dirigent alle uitdagingen aangaan. Zou ik deze groep, vol met jonge moeders, zo veel discipline kunnen opleggen.... Zouden ze dat nog wel leuk vinden?

Maar ik weet dat de groep wil presteren en een goede prestatie op een nationaal korenfestival zou een stap kunnen zijn in de richting van een internationaal festival (een wens van mij sinds het begin van mijn tijd als dirigent van 't VEK).

Dus? Doen!

Dan begin je, samen met de muziekcommissie, te zoeken naar repertoire. Het was een ware rage! Tien e-mails heen en weer op 'n dag: “ik heb mooie muziek gevonden!”....”Luister 'ns naar deze!”

Uiteindelijk, na leuke vergaderingen, twijfel, meditatie en veel tijd hadden we HET programma, vonden we (De jury zou later

dit bevestigen door de hoogst mogelijk punten te geven voor programma keus).

Dan... de zelfde zeven werken intensief repeteren weken lang.... wat doet dat met de groep? En, hoe dichterbij DE DAG, hoe meer druk op de zangers, die soms maar twee op een partij zingen. Er zijn frustraties geweest, er zijn zelfs tranen geweest: leerzame momenten allemaal. Wij hebben ook lol gehad en we hebben inspirerende repetities beleefd.

Men begon te geloven....

De laatste reguliere repetitie waren de zangers niet te houden....veel gelach.... veel nervositeit.... net renpaarden bij de start. Maar na de generale had ik geen twijfel meer dat ze hun beste uitvoering zouden zingen.

Dan was het maar aan de jury... en jawel, hoor...